

Daniels Bog – nummer et hundrede og femogtyve

Oplåsning af profetisk betydning: En tydning af Daniel 11:40 og dets implikationer for moderne kristendom

Jeff Pippenger
2024-03-09

Vers fyrrer i Daniel elleve begynder ved endetiden, men verset identificerer to endetider og tillader derfor den, der studerer profetien, at sammenholde den første endetid med den anden endetid. Når denne anvendelse foretages, løber den linje i milleritternes historie, som begyndte i 1798, parallelt med De Forenede Staters historie i 1989. De to linjer identificerer linjen for det sande protestantiske horn og linjen for det republikanske horn på jorddyret i Åbenbaringen kapitel tretten. Begge linjer begynder ved endetiden i 1798, og endetiden i 1989 supplerer blot og tilvejebringer et andet vidnesbyrd om de sandhedens landemærker, som afdækkes i verset.

Den tredje engels bevægelse ankom den 22. oktober 1844, men blev udsat gennem det syvårige oprør fra 1856 til 1863. Den tredje engels ankomst blev gentaget den 11. september 2001. 1863 blev forbilledliggjort ved det gamle Israels første lejrophold i Kadesh og de ti spejderes oprør, og den 11. september 2001 blev forbilledliggjort ved det gamle Israels sidste lejrophold i Kadesh og Moses' oprør. Oprøret i 1863 repræsenterede det første oprør i Kadesh, som medførte en dom til død i ørkenen. Oprøret den 11. september 2001 repræsenterede det sidste oprør i Kadesh, som medførte døden for lederskabet i laodikeisk adventisme.

Engelens nedstigning den 11. august 1840, som indledte bevægelsen fra 1840 til 1844, og som Søster White kaldte en herlig åbenbarelse af Guds kraft, var et forbillede på 11. september 2001 og identificerede en herlig åbenbarelse af Guds kraft.

„Den engel, som forener sig med forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende omfang og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til alle missionsstationer i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet set i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel i den tredje engels budskab.“ The Great Controversy, 611.

Den tredje engels første komme den 22. oktober 1844 (det første Kadesh) var for at fuldende værket, men Guds folk valgte at udvælge en ny leder og vende tilbage til Egypten. I 1863 havde de derfor »genopbygget Jeriko« i stedet for at deltage i Guds værk med at nedbryde Jerikos mure. De blev derfor ramt af forbandelsen med døden i ørkenen.

Og Josva tog dem dengang i ed og sagde: Forbandet være den mand for Herrens åsyn, som rejser sig og genopbygger denne by Jeriko; på sin førstefødte skal han lægge dens grundvold, og på sin yngste søn skal han opstille dens porte. Josva 6:26.

Ligesom det gamle Israel ved det første Kadesh, som havde forkastet Josvas og Kalebs budskab, bragte det moderne Israels oprør ved det første Kadesh (1863) Josvas forbandelse over dem. Da den tredje engel vendte tilbage den 11. september 2001 (det sidste Kadesh), begyndte det afsluttende værk forud for, at Gud nedbryder Jeriko og dets mure.

22. oktober 1844 markerer den tredje engels komme, og dermed markerer den også den nært forestående søndag i de sidste dage. 1863 markerer afslutningen på den tredje engels prøvetid, som begyndte den 22. oktober 1844. 1863 er derfor et symbol på den nært forestående søndagslov, for Jesus fremstiller altid afslutningen ved begyndelsen. I 1863 var nationen delt i to klasser, og således vil også to klasser blive åbenbaret ved søndagsloven.

Prøvetiden for den tredje engel i milleritternes historie begyndte i 1844 og endte i 1863, og både begyndelsen og afslutningen markerede de sidste dages søndagslov. I historien mellem begyndelsen (1844) og afslutningen (1863) findes milleritbevægelsens oprør (1856). Således bærer perioden signaturen af "Sandhed". Tilbagekomsten til Kadesh for anden gang den 11. september 2001 markerer begyndelsen på den tredje engels prøveproces, som afsluttes ved den snart kommende søndagslov, sådan som 1863 er et forbillede på.

Fra den søndagslov og indtil menneskets nådetid afsluttes, vil Jeriko og dets mure blive styrtet ned, i overensstemmelse med den udøvende dom over Babylons skøge, som er fremstillet i denne historie. Vers fyrre begynder i 1798 og afsluttes ved den snart kommende søndagslov i vers enogfyrre. Endens tid i 1798 repræsenterer Guds menigheds indre linje, begyndende med milleritterne i den første engels bevægelse og frem til den tredje engels bevægelse og de hundrede og fireogfyrre tusinde. Alt sammen i ét vers.

Krigen mellem nordens konge, som begyndte med syderkongens fremkomst i 1798, blev bragt til afslutning i 1989, da syderkongen blev besejret af en alliance mellem det femte og sjette rige i Bibelens profeti. Krigen mellem nordens konge og sydens konge, som begyndte i 1798, blev af milleritterne opfattet som en krigsførelse imod Rom, som de anså for ganske enkelt at være de to ødelæggende magter, hedenskab og pavemagt. Da krigen endte i 1989, var alle tre ødelæggende magter involveret, og det markerede begyndelsen på den profetiske fremstilling af disse tre magter, der fører verden til Harmagedon, hvilket geografisk er fremstillet i Daniel elleve, vers femogfyrre.

Vers fyrre til femogfyrre identificerer den profetiske dynamik hos de tre magter, som fører paven til hans ende mellem havene og det herlige hellige bjerg. Ret forstået omfatter den profetiske historie, der fremstilles i vers enogfyrre, vers enogfyrre til fireogfyrre.

Derfor identificerer man, med udgangspunkt i endetiden i 1989 og med det andet vidnesbyrd fra 1798, begyndelsen og afslutningen på krigen mellem sydens konge og nordens konge; vers enogfyrre til og med fireogfyrre identificerer den trefoldige forening med et pavedømme, hvis dødelige sår er lægt, og vers femogfyrre er det sted, hvor hun kommer til sin ende. Når versene anskues ud fra dette perspektiv, fremstiller de en historie, som er ydre i forhold til Guds kirke, således som dette også fremstilles ved forholdet mellem de syv segl og de syv menigheder i Johannes' Åbenbaring.

Den linje i den profetiske historie, som repræsenteres ved 1798, repræsenterer først og fremmest den undersøgende dom, og den linje, som begynder på det samme punkt i 1989, repræsenterer først og fremmest den fuldbyrdende dom. 1798 understreger først og fremmest arbejdet udført af det sendebud, som bereder vejen for Pagtens Sendebud, og 1989 understreger først og fremmest Elias-budbringerens gerning.

Fra 1798, da Daniels Bog blev åbnet, har vi den tiltagende kundskab om den profetiske historie, hvori Kristus leder sit folk ind i et pagtsforhold, som fuldbyrder den varige forening af guddommelighed med menneskelighed. Denne pagt for de sidste dage identificeres gentagne gange i Skrifterne.

Se, de dage kommer, siger Herren, da jeg vil slutte en ny pagt med Israels hus og med Judas hus: ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre på den dag, da jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Egyptens land; den pagt, som de brød, skønt jeg var deres ægtemand, siger Herren. Men dette er den pagt, som jeg vil slutte med Israels hus efter de dage, siger Herren: Jeg vil lægge min lov i deres indre og skrive den i deres hjerter; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og de skal ikke længere hver især lære sin næste og hver sin broder og sige: Kend Herren! For de skal alle kende mig, fra den mindste iblandt dem til den største iblandt dem, siger Herren; for jeg vil tilgive deres misgerning, og deres synd vil jeg ikke mere ihukomme. Jeremias 31:31–34.

Alle profeterne identificerer de sidste dage, og udtrykket »de sidste dage« repræsenterer i profetien dommens tidsperiode. Den første engel ankom i 1798, ved endens tid, for at kundgøre åbningen af dommen i 1844, hvilket også er de sidste dages ankomst. De sidste dage er Jeremias' »dage«, som skal komme, når Gud ville »tilgive« »misgerningen« og »ikke mere ihukomme« sit folks synder. Dette værk fuldbyrdes af Kristus som ypperstepræst på den modbilledlige forsoningsdag under »de sidste dage«.

Hvis milleritisk adventisme ved tro var fortsat med at vandre i det fremadskridende lys fra den tredje engel, som ankom den 22. oktober 1844, ville de allerede have været i deres evige hjem hos Jesus. Dette er, hvad Jeremias mener, når han siger: „efter de dage“. „De dage“ er de profetiske perioder, som førte frem til og sluttede i 1844. Det er de „dage“, som Daniel kapitel tolv henviser til.

Men gå du din vej indtil enden kommer; for du skal hvile og stå frem til din lod ved dages enden. Daniel 12,13.

Ved „dages enden“, eller som Jeremias siger, „efter de dage“, havde Kristus til hensigt at lægge sin lov i sit folks indre og skrive sin lov på hjertet. Det indre er den lavere natur, eller, som Paulus kalder det, kødet, og hjertet er den højere natur. Pagten lover at give sit folk et nyt sind ved omvendelsen og et nyt legeme ved det andet komme. Mennesket faldt med Adam, som var skabt i Guds billede, og som var skabt med en højere natur og en lavere natur. Kristi pagt er at genløse menneskeheden med dens todelte natur fra syndens forbandelse.

"I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit folk, som holder hans bud, fornys. »På den dag vil jeg slutte en pagt for dem med markens dyr og med himlens fugle og

med jordens kryb; og jeg vil bryde buen og sværdet og krigen bort fra jorden, og jeg vil lade dem ligge trygt. Og jeg vil trolove dig med mig for evigt; ja, jeg vil trolove dig med mig i retfærdighed og i dom og i miskundhed og i barmhjertighed. Ja, jeg vil trolove dig med mig i troskab; og du skal kende Herren.«"

„Og det skal ske på den dag: Jeg vil høre, siger Herren, jeg vil høre himlene, og de skal høre jorden; og jorden skal høre kornet og vinen og olien; og de skal høre Jizre'el. Og jeg vil så hende for mig i landet; og jeg vil forbarme mig over hende, som ikke havde fundet barmhjertighed; og jeg vil sige til dem, som ikke var mit folk: Du er mit folk; og de skal sige: Du er min Gud.“ Hoseas 2,14-23.

»På den dag ... skal Israels rest og de undslupne af Jakobs hus ... i sandhed støtte sig til Herren, Israels Hellige.« Esajas 10:20. Fra »hver nation og stamme og tungemål og folk« vil der være nogle, som med glæde vil svare på budskabet: »Frygt Gud og giv ham ære; thi timen for hans dom er kommet.« De vil vende sig bort fra enhver afgud, som binder dem til denne jord, og vil »tilbede ham, som skabte himmelen og jorden og havet og vandkilderne.« De vil frigøre sig fra enhver forvikling og vil stå for verden som monumenter over Guds barmhjertighed. Lydige mod ethvert guddommeligt krav vil de af engle og af mennesker blive anerkendt som dem, der »holder Guds bud og troen på Jesus.« Åbenbaringen 14:6–7, 12.

“Se, dage skal komme, siger Herren, da plovmanden skal nå igen den, der høster, og druetræderen den, der sår sæden; og bjergene skal dryppe af sød vin, og alle højene skal flyde bort. Og jeg vil vende mit folk Israels fangenskab, og de skal opbygge de øde byer og bo i dem; de skal plante vingårde og drikke vinen derfra; de skal også anlægge haver og spise frugten af dem. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal ikke mere rykkes op af deres land, som jeg har givet dem, siger Herren din Gud. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26. februar 1914.

Når Jeremias siger „efter disse dage“, var de „dage“, som gik forud for det værk, der fremstilles ved, at Kristus pludselig kommer til sit tempel for at rense det, de profetiske perioder, som endte i 1798 og 1844. Afslutningen på disse profetiske dage (perioder) markerede de seksogfyrre år, hvori Kristus opførte det milleritiske tempel, og da Han pludselig kom den 22. oktober 1844, opfyldte Han Malakias kapitel tre, som Han også opfyldte, da Han rensede templet ved begyndelsen og afslutningen af sin tjeneste.

„Ved at rense templet for verdens købere og sælgere kundgjorde Jesus sin mission: at rense hjertet for syndens besmittelse — for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3,1–3 citeret.“ Jesu Liv, 161.

Og „efter disse dage“ havde Kristus til hensigt at rense det tempel, som Han havde oprejst, og som repræsenterede Hans værk med at rense sit folks hjerter fra syndens besmittelse, eller, som Jeremias siger, at skrive sin lov i deres hjerter og i deres inderste.

For idet han finder fejl hos dem, siger han: Se, de dage kommer, siger Herren, da jeg vil oprette en ny pagt med Israels hus og med Judas hus; ikke efter den pagt, som jeg gjorde med deres fædre på den dag, da jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægyptens land; fordi de

ikke blev i min pagt, og jeg ænsede dem ikke, siger Herren. For dette er den pagt, som jeg vil oprette med Israels hus efter de dage, siger Herren: Jeg vil lægge mine love i deres sind og skrive dem i deres hjerter; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Hebræerne 8:8–10.

Ordene »de dage« var Daniels »dages ende«, som endte i 1798 og 1844. Linjen om det protestantiske horn, som begynder i 1798, i vers fyrre i Daniel elleve, fremhæver det pagtforhold, som bliver oprettet med de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det hebraiske ord »lod« er en lille sten, som blev brugt til at afgøre ens skæbne. Daniel fik befaling om at gå bort og hvile (i døden) indtil »dages ende«, når dommen i 1844 ville begynde, og hans skæbne ville blive afgjort.

Men gå du din vej til enden; thi du skal hvile og stå op til din lod ved dages ende. Daniel 12:13.

„dagene“ i „dages ende“ betegner de tidsprofetier, som endte i 1844, for derefter skulle profetisk tid ikke være mere. De to tusind tre hundrede år, som var marah-synet, hvilket betyder Kristi pludselige fremtræden i Hans helligdom, endte da, og de to tusind fem hundrede og tyve år af den sidste harme endte også, ligesom dagene i den første harme var endt ved endens tid i 1798. „Efter de dage“, som der henvises til hos Jeremias, blev derefter omtalt af Paulus. Paulus henviser to gange til Jeremias’ „efter de dage“, for Paulus omtaler ikke blot den pagt, som skulle oprettes „efter de dage“, men vigtigere endnu identificerer han Kristi gerning som ypperstepræst.

For ved ét offer har han for evigt fuldendt dem, som helliges. Og også Helligånden vidner for os; thi efter at han forud havde sagt: Dette er den pagt, som jeg vil oprette med dem efter disse dage, siger Herren: Jeg vil lægge mine love i deres hjerter, og i deres sind vil jeg skrive dem; og deres synder og deres lovovertrædelser vil jeg ikke mere komme i hu. Men hvor der er forladelse for disse, er der ikke længere noget offer for synd. Da vi altså, brødre, ved Jesu blod har frimodighed til at gå ind i helligdommen ad en ny og levende vej, som han har indviet for os gennem forhængen, det vil sige hans kød, og da vi har en ypperstepræst over Guds hus. Hebræerne 10:14–21.

De to hundrede og tyve år, som forbinder profetien om marah-synets åbenbaring af Kristi fremtræden med den to tusinde fem hundrede og tyveårige profeti om chazon-synets profetiske historie, knytter sammen, eller forbinder, begyndelsen på disse to profetiske perioder med et symbolsk bindeled, der repræsenterer foreningen af menneskelighed med guddommelighed, hvilket er det værk, Kristus fuldbyrder i den renselse, som finder sted under den tredje engels bevægelse, og som resulterer i den pagt, Han indgår med de hundrede og fireogfyrre tusind.

Synet af chazon, som fremstiller nedtrampningen af templet, er synet af menneskeheden, som er blevet nedtrampet af synden siden Adams oprør i Edens have; og synet af marah, som fremstiller Kristi værk med at genoprette og rens templet, blev begge opfyldt den 22. oktober 1844. Der er to profetier på to tusind fem hundrede og tyve år om Guds harme, som repræsenterer nedtrampningen af hæren og helligdommen.

Begge disse profetier repræsenterer nedtrampningen af menneskeheden, som skal genoprettes ved marah-synet. Disse to udtryk for Guds harme mod sit folk repræsenterer harmen over det faldne

menneskeslægt, som kun ville blive frelst og genoprettet ved Kristi værk med at genopbygge og rens det faldne tempel.

De to indignationer repræsenterer menneskehedens højere natur og lavere natur. Ved Adams fald tiltog den lavere natur sig herredømmet over den højere natur, og Kristi hensigt for menneskene var, at den højere natur skulle herske over den lavere natur. Ved Adams fald blev den højere natur underlagt den lavere naturs lyster, og Guds hensigt blev omstødt. Dette er, hvad der menes med bibelsk »omvendelse«. At blive omvendt betyder, at den højere natur genoprettes til sin herskende stilling over den lavere natur. At omvende er at vende om eller vende op og ned.

Den første vrede mod det nordlige rige var vreden mod den lavere natur, som ved faldet underkuede den højere natur. Denne vrede kom først, for Kristus tog genløsningens værk op netop dér, hvor det først begyndte, og det begyndte med den lavere naturs begær, som var appetittens begær. Kristus begyndte sit værk med fyrre dages faste.

„Kristus vidste, at for med held at føre frelsesplanen videre måtte Han begynde arbejdet med at genløse mennesket netop dér, hvor undergangen begyndte. Adam faldt ved eftergivenhed over for appetitten. For at indprente mennesket dets forpligtelser til at adlyde Guds lov begyndte Kristus Sit genløsningsværk ved at reformere menneskets fysiske vaner. Tilbagegangen i dyd og slægtens degeneration skyldes hovedsagelig eftergivenhed over for en fordærvet appetit.“
Testimonies, bind 3, 486.

Den anden vrede var rettet mod den højere natur, repræsenteret ved det sydlige rige, hvor Jerusalem ligger, den by, som Gud udvalgte til at lade sit navn bo. Den 22. oktober 1844 fremstilles det værk, Kristus havde til hensigt at udføre, og det værk, som Han nu fuldbyrder, ved Ezekiels to stykker træ.

Når Ezekiels to stave forenes til én stav for evigt, betegner det den pagt, hvor Kristus for bestandig fjerner synden fra sit folk, og den højere og den lavere natur føres tilbage til den rette hierarkiske orden, og mennesket bliver atter helt. I den uomvendte tilstand herskede menneskets lavere natur, repræsenteret ved den første indignation, over menneskets højere natur, repræsenteret ved den sidste indignation. Således var den første indignation rettet mod det nordlige rige, som geografisk lå „over“ det sydlige rige.

De to hundrede og tyve år, som forbinder de to syner, marah og chazon, med guddommelighed og menneskelighed i deres gensidige begyndelser, samles begge til én stav, når Kristus fuldender den tredje engels værk med de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det er profetien om den sidste harme mod det sydlige rige, som er sammenføjet med profetien om tilsynekomsten i 1844, for pagten giver et nyt sind ved omvendelsen, men det nye legeme (det nordlige rige) genoprettes først ved det andet komme i et øjeblik, i et nu.

Vers fyrre i Daniel elleve identificerer begge endetider og understreger dermed en indre og en ydre linje i den profetiske historie under jorddyrets historie i Åbenbaringen kapitel tretten. De sandheder, som åbenbares i verset, repræsenterer både de indre og de ydre sandhedslinjer, som Kristus kom for at identificere og fuldbyrde i sit folk. Sandheden om, at menneskeligheden, forenet

med guddommeligheden, ikke synder, fremstilles i det lys, der er forbundet med virkningen af kundskabens åbnelse, og repræsenterer Guds folks indre sandhed i de sidste dage. Det lys, der fremstilles ved krigen mellem de magter, som fører verden til Harmagedon, er Guds folks ydre sandhed i de sidste dage.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv på det: For Juda og for Israels børn, hans fæller. Tag derefter et andet stykke træ og skriv på det: For Josef, Efraims stykke træ, og for hele Israels hus, hans fæller. Og føj dem sammen, det ene til det andet, til ét stykke træ, så de bliver til ét i din hånd. Og når dit folks børn taler til dig og siger: Vil du ikke kundgøre os, hvad du mener med disse? da skal du sige til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Josefs stykke træ, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans fæller, og jeg vil føje dem til ham, til Judas stykke træ, og gøre dem til ét stykke træ, og de skal være ét i min hånd. Og de stykker træ, som du skriver på, skal være i din hånd for deres øjne. Og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Israels børn bort fra folkene, som de er draget hen til, og jeg vil samle dem fra alle sider og føre dem ind i deres eget land. Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet, på Israels bjerge, og én konge skal være konge over dem alle; og de skal ikke mere være to folk, og de skal aldrig mere deles i to kongeriger. Heller ikke skal de mere gøre sig urene med deres afguder eller med deres vederstyggeligheder eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud af alle deres boliger, hvori de har syndet, og jeg vil rense dem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Og David, min tjener, skal være konge over dem, og de skal alle have én hyrde; de skal også vandre efter mine lovbud og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo der, de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste for evigt. Og jeg vil slutte en fredspagt med dem; det skal være en evig pagt med dem; og jeg vil grundfæste dem og mangfoldiggøre dem og sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Også mit tabernakel skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og folkene skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig tid. Ezekiel 37:15–28.